

Εξάλλου, η Επιτροπή παραβίασε την υποχρέωσή της να επεξηγεί κατά τρόπο αντικειμενικό και χωρίς προκατάληψη τα πραγματικά περιστατικά δεδομένου ότι επέδειξε προτίμηση έναντι της BdB σε σχέση με τους άλλους εμπλεκόμενους και παρουσίασε τα πραγματικά περιστατικά κατά τρόπο μεροληπτικό. Η απόφαση παραβιάζει την υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπει το άρθρο 253 της Συνθήκης ΕΚ. Ένα σημαντικό στοιχείο της αποφάσεως, ο καθορισμός της «εύλογης αποδόσεως», ύψους 12 % μετά τους φόρους, δεν γίνεται αντιληπτό, όπως επίσης δεν γίνονται αντιληπτές οι βάσεις υπολογισμού. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν διακρίνει μεταξύ αποδόσεως ιδίων κεφαλαίων («Return on Equity»· RoE) και της αποδόσεως των επενδύσεων («Return on Investment»· RI) και συγγεία ποσοστά αποδόσεως προ φόρων με ποσοστά αποδόσεως μετά τους φόρους. Η παραπομπή στην απόφαση Credit-Lyonnais ως βάση για το ποσοστό αποδόσεως δεν ικανοποιεί την απαίτηση αιτιολογήσεως. Τέλος, η Επιτροπή δεν εξετάζει στην απόφασή της σημαντικά επιχειρήματα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Επιτροπή στήριξε την απόφασή της σε μια κατ' αρχήν εσφαλμένη άποψη, καθώς για πρώτη φορά έλαβε ως μέτρο συγκρίσεως μια «μέση απόδοση» ως αναμενόμενη ελάχιστη απόδοση της εκ μέρους του Δημοσίου εισφοράς κεφαλαίων σε μια οικονομικώς αποδοτική δημόσια επιχείρηση. Υπερέβη με τον τρόπο αυτό τις αρμοδιότητές της στον τομέα ελέγχου των ενισχύσεων. Το άρθρο 295 της Συνθήκης ΕΚ ενισχύει την επιχειρηματική δραστηριότητα του Δημοσίου και, κατά συνέπεια, περιορίζει την αρμοδιότητα της Επιτροπής όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ. Η επιχειρηματική δραστηριότητα του Δημοσίου αποκλείει την ύπαρξη «ενισχύσεως από κρατικούς πόρους», κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, στην περίπτωση οικονομικώς αποδοτικής επιχείρησης. Διευρύνοντας υπερβολικά την έννοια της ενισχύσεως, η Επιτροπή εσφαλμένως εφαρμόζει το κριτήριο του εισφέροντος κεφάλαιο ο οποίος ενεργεί κατά τα κριτήρια της αγοράς επί εισφοράς κεφαλαίου σε οικονομικώς αποδοτική επιχείρηση. Όταν το Δημόσιο ενεργεί ως επενδυτής διαθέτει ένα ευρύ πεδίο εκτιμήσεως στην περίπτωση εισφοράς κεφαλαίου προς οικονομικώς αποδοτική επιχείρηση.

Αδικαιολογήτως απαιτεί η Επιτροπή να ληφθεί μια μέση απόδοση ως ελάχιστη αναμενόμενη απόδοση εισφερομένων από το Δημόσιο κεφαλαίων. Η Επιτροπή δεν λαμβάνει υπόψη της την ιδιόμορφη διάρθρωση των δραστηριοτήτων της WestLB, καθώς και τον ιδιαίτερο σκοπό και τη νομική μορφή των εταιρικών στοιχείων της Wohnungsbauförderungsanstalt Westfalen (στο εξής: Wfa). Τα περιουσιακά στοιχεία Wfa που αποτέλεσαν την εισφορά στο εταιρικό κεφάλαιο δεν μπορούν να εξομοιωθούν με ελευθέρως επενδύσιμο κεφάλαιο, αλλά υπόκεινται στην υποχρέωση επιδίωξης του σκοπού της ενισχύσεως της εκ μέρους του Δημοσίου κατασκευής κατοικιών με σκοπό το κοινό όφελος και όχι την επιδίωξη κέρδους. Με την ενσωμάτωση της Wfa στη WestLB επιτεύχθησαν σημαντικές συνέργειες.

Προσφυγή της εταιρίας P.C.P. van Orpen-Veger, η οποία ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Service station v/h J.P. Veger, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-238/99)

(2000/C 6/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία P.C.P. van Orpen-Veger, η οποία ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Service station v/h J.P. Veger, με έδρα το Maria Hoop (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον P.J.M. Brouwers, δικηγόρο Meerssen, άσκησε στις 15 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- α) να ακυρώσει εν όλω ή τουλάχιστον εν μέρει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] ⁽¹⁾ περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία·
- β) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-210/99.

⁽¹⁾ EE L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή του J. J. L. Alofs, ο οποίος ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Auto Service Center Alofs, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-239/99)

(2000/C 6/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο J. J. L. Alofs, ο οποίος ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Auto Service Center Alofs, κάτοικος Arnhem (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από την S. C. Struycken-Veenhoff, δικηγόρο Nijmegen, άσκησε στις 18 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- α) να ακυρώσει τα άρθρα 2 και 3 της αποφάσεως της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό]⁽¹⁾ περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-210/99.

⁽¹⁾ ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή-αγωγή του Antonio Pernice κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-241/99)

(2000/C 6/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Antonio Pernice, κάτοικος Torre d'Isola (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Greta-Françoise Parmentier και Véronique Peere, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Société de Gestion Fiduciaire, Immeuble «Um Riquet», 2-4, rue Beck, άσκησε στις 19 Οκτωβρίου 1999, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 22ης Δεκεμβρίου 1998, με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα η πειθαρχική κύρωση της χωρίς προειδοποίηση καταγγελίας της συμβασιμότητας του εκτάκτου υπαλλήλου, από 1ης Ιανουαρίου 1999,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα το υπολογιζόμενο *ex aequo et bono* ποσό των 250 000 ευρώ, ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη ο προσφεύγων λόγω των διαδοχικών πταισμάτων του οργάνου,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων προβάλλει, πρώτον, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, και ειδικότερα:

- α) Παράβαση του άρθρου 7, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ, καθόσον η αρμόδια αρχή για τη σύναψη των συμβάσεως (ΑΑΣΣ) δεν τήρησε την προδεσμία που ορίζει η διάταξη αυτή, χωρίς να δώσει καμία εξήγηση για να δικαιολογήσει την υπέρβαση αυτή.
- β) Παράβαση των κανόνων της χρηστής διοικήσεως στον τομέα της διοικήσεως του προσωπικού, στον βαθμό που

— το ένα από τα τρία μέλη που κλήθηκαν να ασκήσουν από κοινού κατ' εξουσιοδότηση τις εξουσίες της εξουσιοδοτημένης ΑΑΣΣ μετείχε επίσης στην εξουσιοδοτημένη ΑΑΣΣ που επέβαλε μια πρώτη πειθαρχική κύρωση, η οποία μετέπειτα ανακλήθηκε, και δεν παρείχε συνεπώς τις απαιτούμενες εγγυήσεις αντικειμενικότητας και αμεροληψίας·

— η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε χωρίς η ΑΑΣΣ να έχει λάβει γνώση ούτε των σχολίων του προσφεύγοντος επί του σχεδίου πρακτικών της ακροάσεως, που πραγματοποιήθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, εδάφιο 3, του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ, ούτε των αμυντικών ισχυρισμών και επιχειρημάτων που αυτός ανέπτυξε τόσον ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου όσον και κατά την προαναφερθείσα ακρόαση.

- γ) Παράβαση του άρθρου 2 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ, καθώς και του άρθρου 25 του ΚΥΚ, καθόσον οι παραβάσεις που ελήφθησαν υπόψη κατά του προσφεύγοντος βάσει των άρθρων 11, πρώτο εδάφιο, και 12, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν του κοινοποιήθηκαν εμπροθέσμως, πράγμα το οποίο τον εμπόδισε να προβάλει τους αμυντικούς ισχυρισμούς του.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ελαττωματική λόγω προδήλου πλάνης εκτιμήσεως, στον βαθμό που δεν αποδείχθηκε το υποστατό των πραγματικών περιστάσεων για τα οποία κατηγορήθηκε ή, τουλάχιστον, ο χαρακτηρισμός τους ήταν προδήλως υπερβολικός λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων. Φρονεί επιπλέον ότι η ΑΑΣΣ παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, επιβάλλοντάς του πειθαρχική κύρωση δυσανάλογη σε σχέση με τον βαθμό βαρύτητας των παραβάσεων που του καταλογίστηκαν, οι οποίες, σύμφωνα με την ομόφωνη γνώμη των μελών του πειθαρχικού συμβουλίου, δικαιολογούν απλώς ελαφρά κύρωση, ήτοι την επίπληξη.